Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هيڅ درد دوا نه شوم

ليکوال: واجد « منګل »

ترتيب: افغان کتابتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيل

زيات وخت تېر وو، پوره دولس کاله له کورنۍ، کلي او وطنه ليرې وم. په کوچنيوالي مې دې بېلتون ته غاړه ورکړې وه.

کور کې يوې کوچنۍ خبرې زما د ژوند برخليک بدل کړ او تر بل هېواد يې ورسولم.

پوهيدم، کورنۍ به مې ډېر ځايونه را پسي لوټ په لوټ کړي وي، دومره انتظار به يې، لکه ستوري يې چې د شپې راتلو ته کوي، کړی وي. يا شايد له څو کالو وروسته يې په مرګ حساب کړی وم.

خو زه، د کلونو دردونو له زغملو سره سره بيا هم ضد نيولی وم. نه پوهيدم چې ولې، بېرته کور ته تلل مې نه غوښتل.

د نړۍ تر ټولو ښايسته ځای کې، له ښايسته خلکو سره اوسيدم، خو دا ښايسته ځای راته وروسته دوزخ ښکاريده.

هر څه مې لرل خو د زړه سکون نه وو. هڅه مې کوله، ټول هېر کړم، نه کيده، ورځ په ورځ مې زړه را تنګېده، له ژونده ستومانه وم، زړه مې د مور غېږه غوښته، هغه غېږه چې د نړۍ تر ټولو سترې زوی پکې آرام وکړي.

بله لار نه وه، ليونتوب مې په ځان نه لوريده، دوه اختياره مې لرل، بېرته کور ته تلل يا همداسې سرګردانه پاتې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځان سره مې وویل: تر کله به ضد نیولی وم؟، ایا ښه نه دی چې نور باید کور ته لاړ شم؟، ایا ما بد نه دي کړي؟

نه پوهیدم، نور مې دا بېلتون نه شو زغملی، افغانستان ته لاړم...

کور مې له ښاره لیرې په یوه کلي کې وو. نه وم خبر چې کورنۍ مې لا تر اوسه هلته اوسیږي یا نه؟

زړه نا زړه مې له یو سراچه ډوله موټر لرونکي کس سره خبره وکړه، د کلي نوم مې ورته وویل.

پاو مزل مو وکړ، سر مې د موټر د دروازې له شیشې سره لګولی وو، د وطن ننداره مې کوله، له سترګو مې بې اختیاره اوښکې تویېدې، هره سیمه راته نوې ښکارېده، باید نوې وای، دولس کاله ترې لیرې وم.

د اوړي موسم وو، هوا ګرمه وه، د مازدیګر لمر د افغانستان د غرو په لوړو څوکو خپلې وړانګې غوړولې وې.

وروسته موټر چلونکي مې فکر را خراب کړ:

- را ورسیدو.

دوه سوه افغانۍ مې ور وشمیرلې. موټروان اکسیلیټر ته پښه ورکړه، شاته په سړک خړې دوړې پورته شوې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا مې وکتل، ټول ځایونه نا اشنا وو، د کلي بڼه زیاتره بدله وه، ډېر کورونه په کنډوالو بدل شوي وو، خاص ځو لويې نوې ودانۍ تر سترګو کيدې.

وراندې لاړم، هیڅ نه پوهیدم چې کوم ځای ته روان یم، خلکو هم نه پیژندم، د کلي ماشومان اوس زلمیان شوي وو او زلمیان بیا په پخه عمر کې وو.

د سیمې د بڼې بدلیدو له امله مې کور نه شو پیدا کولی، دومره مې په ذهن کې وو چې له یو سپین رنګه جومات سره نیږدې اوسیدو.

یوې او بلې خوا وګرځیدم، مخې ته له یو دېوال سره شنې ګڼې ونې ولاړې وې. دا هغه ونې وې چې ما او ورور مې کېنولې وې.

بیا مې جنوب خوا ته وکتل، لويې لويې ودانۍ جوړې وې خو سپین رنګه جومات هماغسې رنګ وو.

سم باوري شوم، کور مې سم کړ، دروازې ته ور ورسیدم. شاته مې د موټر غږ تر غوږو شو، د خام سړک په یو ړنګ ځای کې کې تور رنګه موټر په ډېرې تېزۍ سره ودرېد. د بني اړخ ټایرونه یې د سړک ړنګ ځای ته برابر شول، له کندې اوبو ځړیکه وکړه، پاکې جامې یې را ولړلې. پاس مې ور وکتل، یو ځوان هلک ترې راښکته شو، زړې او خیرنې جامې یې اغوستې وې، سترۍ ښکاریده، لاسونه یې په رنګ تور شوي وو. شونډې یې چاودې وې. فکر مې وکړ، ښایي د کلي یو کس دی. وروسته ښه نیږدې راغی، په حیرانۍ یې راته وکتل، بیا مې له مخې تېر شو، د یوې ماتې خړې لرګینې دروازې خوا ته یې ګامونه واخیستل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اټکل مې غلط وو، له کاره ستړی ستومانه راستون شوی دا هلک مې کشر ورور وو.

څو شيبې په ځای کې ولاړ وم، کور ننوتلو ته مې زړه نه شو ښه کولی، سل زړونه مې سره وتړل، په انګړ ور ننوتم.

اه! هغه پخوانۍ لويه حويلۍ نوره نه وه پاتې، چارچپېره خام دېوالونه تاو وو، يوازې يوه کوټه او تشناب ور پاتې وو.

کشر ورور مې په داسې حال کې چې ځمکه يې جارو کوله، را وکتل. زما څيرې ډېر بدلون کړی وو، نه وم يې پيژندلی.

مور مې د کوټې ته جوړ کوچني سالون کې په ويل چير (معيوبينو چوکۍ) ناسته وه، له اوږو مې بکس ښکته کړ، ور منډه مې کړه، په پښو يې ور پرې وتم، له اوښکو ډکې سترګې مې ور واړولې:

- مورې! عابد يم.

غلې وه، د خبرو سېکه نه وه ور پاتې.

زه هم چوپ وم، ذهن کې مې را تېر شول؛ ولې مې مور عکس العمل وه نه ښود؟

شاته مې مخ واړو، ورور مې هماغسې ولاړ وو، جارو يې لاس کې نيولې وه.

را ويې کتل، په تندي کې يې ګونځې پيدا شوې، په زوته (زوره) يې را غږ کړ:

- زموږ له ځوريدو دې ډېر خوند واخيست؟، کور ته نه راتلل درته ډېر خوند در کړ؟ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویې توخل، مخ یې سور واوښت، جارو یې له لاسه وه غورځیده، په خشکه (غوسه) یې وویل:

ـ ته به اوس زموږ د کوم درد دوا شې؟ مور به مې هماغسې روغه کړې؟ پلار به مې بېرته را ژوندی کړې؟

د بنې اړخ دېوال ته یې ګوته ونیوله:

ـ هغه دوه مشران ورونه به بېرته سره یو ځای کړې؟

وروسته غلی شو، چا خبرې نه کولې. ما مې د موې سترګو ته وکتل، خړه پرده پرې راغله، بېرته یې خلاصې کړې، غټه اوښکه یې له سترګو اوغورځیده...

ورور مې په حقه وو، مور مې را پسې د خبرو او ولاړیدو سپکه له لاسه ورکړې وه، پلار مې د غم او خفګان له امله مړ وو، دوه مشران ورونه مې جدا شوي وو، د کور دروازې اوس د یوې پر ځای، درې شوې وې. لنډه دا چې هر څه بدل وو. زه بېرته راغلم خو د هیڅ درد دوا نه شوم...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه!

خپل نظرونه مو په لاندې ادرسونو را سره شریک کړئ! ستاسې نېک نظرونه ما سره ډېره مرسته کولی شي.

فیسبوک: Wajid Mangal

واټساپ: +4368864664143

ایمېل: wajidmangal2003@gmail.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library